

Accoltege 1980

LA SARDANA A L'ESCOLA

Dedicat als infants i als seus mestres

Una colla de nens
es posen en rotllana
s'agafen tots les mans
no saben sinó riure...
I és que estan parats,
és que no saben moure's,
és que no han après
a ballar la sardana.

Què és la sardana?

Es la manera de fer amics tot ballant la música de la nostra terra.

Es la manera de ballar i estar acompanyats.

Es la manera de tenir més coratge.

Es la manera de tenir més alegria.

Una vegada un nen va fer una rodona amb una branca vincladissa. Li va quedar un cercol. No sabia què fer-ne d'aquell cercol, i és que ningú no li havia ensenyat que els cercols són per rodar. Quan va fer que el cercol girés sobre d'ell mateix, va trobar-hi el sentit. Les rodones són per a girar. La sardana és com una roda, i una estona gira cap a la dreta, i un altra estona cap a l'esquerra. I la rodona no pot trencar-se mentre la música sona.

Les sardanes no poden ballar-se com cadascú vol: han de ballar-se segons un sistema. Sempre s'han ballat igual. Hi ha unes passes, que semblen passes d'un guepard engabiats, que són els CURTS: al costat, endarrera, al costat, endavant... No ens obren la gàbia. Tornem-hi: al costat, endarrera, al costat, endavant.

Aquests passos fins i tot hi ha un cap de colla que els compta. La música fa com aquell que vol continuar aquesta mena de dansa d'engabiats. Ens movem poc, només oscil·lem a dreta i esquerra

Hi ha unes altres passes, o passos, que són els LLARCS: Ara els nostres cossos ja semblen els joc de bieles d'una màquina. A la dreta, un dos, tres, canvi d'agulles; a l'esquerra, un, dos, tres, canvi d'agulles. Prou que la música sembla que ha entrat en una mena de sonoritat més forta. I és que es prepara per a els saltats: ara sí que semblen pilotetes de ping-pong que boten i reboten quan van per terra: de tan depressa que fem anar els peus és talment com si tinguéssim ales. Els músics bufen i bufen, i nosaltres saltem cada cop amb més braó. Si ens posessin nous sota els peus les trencaríem totes.

Quan la sardana s'acaba, tothom llença les mans, que encara estan enllaçades i les apropen els uns als altres. Els peus ja descansen, però les mans encara han fet el darrer gest. La sardana és un senyal d'amistat, per això les mans no es desfan de l'estreta fins que s'ha acabat del tot la música. Sobretot les mans.

---

josep vallverdú i aixalà

1781 22/10/2024

FRANCESC A. IZQUIERDO i ALCOLEA

Pregoner de les V Festes de Retrobament dels Sardanistes Veterans de les Terres Lleidatanes.

Un dels actes més significatius del Retrobament, és el que el preludeja la vigília. Aquell en el qual l'Ajuntament del lloc on es fa la festa, acull la celebració en nom de l'estament més representatiu dels que intervenen en el muntatge de la trobada anyal. I és aleshores quan hi ha qui ens parla de la sardana, tot fent una glossa dels qui al llarg del temps l'han servida. Hom barreja el passat gloriós, amb el present que ha de marcar el camí del futur que tots volem, també, amb glòria per la Sardana i per Catalunya.

Francesc A. Izquierdo, és ben conegut del nostre sardanisme, però si hem de ser sincers direm que una de les intervencions que més "l'han fet nostre", fou la que va tenir el dia 3 de novembre de 1968, a Alcarràs, amb motiu de la Cloenda del IXè. Campionat Sardanista de les Terres Lleidatanes. En aquella ocasió, l'Izquierdo, ja va tenir un record pels veterans sardanistes dient:

"Aquella generació, a la qual avui vull retre homenatge, en trobar-se amb el pont enfonsat per la maltempsada, no va dubtar a clavar els peus en una riba i les ungles a l'altra, i fent amb el seu cos un pont de carn i sang, va dir al jovent esporuguit: " — Passeu per damunt dels nostres cossos; nosaltres farem un pont!" i el jovent passà i la sardana fou salvada".

Però anúsant un temps i un altre, afegia:

"Ha arribat l'hora de la realitat, que vol dir de la responsabilitat. No anirem darrera dels vells tambors. Ho dic a la joventut, perquè demà no hagi de pagar, com nosaltres haguérem de pagar els pecats dels nostres pares.

Ens hem tornat realistes i això ens permet veure-hi clar.

Volem un món nou, el que estem guanyant. Volem mirar l'esdevenidor cara a cara, i ens ho farem amb les mans. Només tenim les mans i el cor per haver-lo, però l'haurem".

Sí, amics, entre els veterans i els més joves, estem segurs que haurem un món nou; amb les nostres mans i els nostres cors. I aquesta tasca tan imponent la farem —com també deia l'Izquierdo—: "Tot plegat ballant sardanes. Tot plegat, parlant la nostra parla. Tot plegat, sentint-nos catalans".

Amb la paraula del protagonista de les que acabem de ressenyar, s'iniciaran les V FESTES DE RETROBAMENT DELS SARDANISTES VETERANS DE LES TERRES LLEIDATANES.

Una bona manera, oi?